

вз жертвъ за челоѣчески-тѣ грѣхове; а христїани-тѣ си нажеждатъ главы-тѣ, като минѣватъ священницы-тѣ, и ги молѣтъ тихо, за да ги спомятъ предъ господа, и тѣ стрѣватъ това гласно, като захванѣтъ отъ владѣтеля.

Но юще по голѣма прїятность има въ пѣснь-тъ на великій Василїа, кое-то сѣ въ тойзи часъ само единъ пѣтъ на годинѣ-тъ пѣе, и то на великѣ-тъ сѣботѣ: „нека мълчи сѣко тѣло челоѣческо, и нека стои сѣсъ страхъ и треперанїе, и нека не помисла нищо земско въ себе си; защо-то царь-а надъ цареви-тѣ и господарь-а надъ господари-тѣ иде, да го заколѣтъ, и да сѣ даде на вѣрны-тѣ за еденїе. Предъ него вървѣтъ ангелски-тѣ сворови сѣсъ сѣко старешинство и власть: многоочити херѣвими и шестокрилати сѣрафими, закриватъ си лица-та и пѣѣтъ пѣснь: „аллїлѣїа.“

Онова, кое-то чѣвашъ сѣ уши-тѣ си въ тѣзи пѣснь, то можешъ видѣти и сѣ очи-тѣ си: діакони-тѣ вървѣтъ напредъ сѣсъ свѣщи като ангели, и спѣватъ на себе си надоло орары-тѣ като крила; дрѣги моратъ сѣсъ рипиды предъ сосѣдъ-а, на които сѣ исписани херѣвими; дрѣгї пѣѣтъ пѣснь сичкій-а вхѣдъ сѣсъ таманны облацы, като че мѣ приготвѣтъ пѣтекѣ кѣмъ небе-то; единъ носи на плещи-тѣ си въздѣхъ-а кой-то знаменѣва онова платно, въ кое-то е Христосъ погребенъ, дрѣгїй носи омофоръ-а, кое-то знаменѣва, че е Христосъ зелъ на себе си тѣло челоѣческо, а на омофоръ-а свѣнти кръстъ, кой-то ще иде предъ Христа на не-